

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Urtos/6/2017
Identifikačné číslo spisu:	8017200534
Dátum vydania rozhodnutia:	11.01.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:8017200534.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a členov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci odsúdeného M. H. pre trestný čin ťažkej lúpeže podľa § 142 ods. 1, § 143 prvá veta Trestného zákonníka Rakúskej republiky, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 11. januára 2018 v Bratislave sťažnosť odsúdeného M. H. proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 29. novembra 2017, sp. zn. 9Ntc/1/2017, a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného M. H. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 29. novembra 2017, sp. zn. 9Ntc/1/2017, podľa § 66 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. rozhodol tak, že návrh odsúdeného M. H., narodeného X. M. XXXX, trvale bytom A., W. XXX/XX, t. č. ÚVV a ÚVTOS Prešov, na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol.

Krajský súd vysvetlil, že odsúdený nespĺňa formálnu podmienku pre podmienené prepustenie, keďže v Rakúsku bol vzatý do väzby 29. augusta 2014 a túto vykonával až do jeho právoplatného odsúdenia rozsudkom Landesgericht für Strafsachen Wien zo 17. marca 2015, sp. zn. 42Hv 68/14x, kedy nastúpil výkon trestu odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov. Predmetný rozsudok bol rozsudkom krajského súdu z 26. novembra 2015, sp. zn. 9Ntc/26/2015, uznaný s tým, že do výkonu trestu mu bol započítaný aj výkon väzby v Rakúsku. Krajský súd uviedol, že do vykonaného trestu mu nemohol započítať výkon skôr uloženého a vykonaného v Českej republike, keďže išlo o výkon trestu v inej trestnej veci, po skončení ktorého bol okamžite odovzdaný do Rakúskej republiky za účelom jeho ďalšieho trestného stíhania. Na podklade týchto skutočností dospel k záveru, že návrh odsúdeného bol podaný predčasne, keďže formálna podmienka bude splnená až 29. apríla 2018.

Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený H. 1. decembra 2017 sťažnosť, ktorú 29. decembra 2017 písomne odôvodnil.

Napadnuté uznesenie označil za nepreskúmateľné a odporujúce § 18 ods. 1, ods. 2 zákona č. 549/2011

Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“). Krajský súd nerešpektoval rozhodnutie súdu vo Viedni, ktorý jednoznačne stanovil termín jeho podmieneného prepustenia po uplynutí polovice vykonaného trestu. Skutočnosť, že vo výkone trestu bol na Slovensku, mu v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. nemôže byť na ujmu. Súd pochybil aj vtedy, keď nebral na vedomie rozhodnutie Justizanstalt Sonnberg z 10. júna 2015, ktorým bolo rozhodnuté o započítaní výkonu trestu v Českej republike.

S poukazom na tieto okolnosti odsúdený H. navrhol, aby sťažnostný súd napadnuté uznesenie zrušil a rozhodol o jeho žiadosti o podmienené prepustenie.

Sťažnosť i kompletný spisový materiál bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) predložený 27. decembra 2017.

Následne najvyšší súd postupom podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému odsúdený podal sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a dospel pritom k záveru, že táto nie je dôvodná.

Najvyšší súd z preverky spisového materiálu zistil, že krajský súd rozsudkom z 26. novembra 2015, sp. zn. 9Ntc/26/2015, rozhodol tak, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. uznal rozsudok Landesgericht für Strafsachen Wien zo 17. marca 2015, sp. zn. 42Hv 68/14x, ktorým bol odsúdený M. H. uznaný vinným z trestného činu ťažkej lúpeže podľa § 142 ods. 1, § 143 prvá veta Trestného zákonníka Rakúskej republiky, čiastočne spáchanej v štádiu pokusu podľa § 15 Trestného zákonníka Rakúskej republiky na tam uvedenom skutkovom základe a odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. ho pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia (č. l. 42 a nasl.).

Dňa 22. augusta 2016 bol odsúdený H. odovzdaný na územie Slovenskej republiky za účelom ďalšieho výkonu trestu odňatia slobody (č. l. 76); uznesením zo 6. septembra 2016 mu krajský súd do výkonu trestu započítal obdobie strávené vo väzbe od 29. augusta 2014 do 17. marca 2015 a vo výkone trestu odňatia slobody od 17. marca 2015 do 22. augusta 2016 na území Rakúskej republiky (č. l. 80).

V dňoch 12. októbra 2016 a 7. februára 2017 si odsúdený podal žiadosť o započítanie výkonu väzby a výkonu trestu v Českej republike v trestnej veci vedenej na Okresnom súde v Uherskom Hradišti pod sp. zn. 18 T 52/2012, resp. žiadosť o uznanie rozhodnutia Justizanstalt Sonnberg z 10. júna 2015. Podanej žiadosti 16. februára 2016 krajský súd nevyhovel (č. l. 84 a nasl.).

Dňa 10. augusta 2017 odsúdený požiadal o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Uviedol, že po dodatočnom započítaní trestu, ktorý vykonal v Českej republike vo výmere 2 rokov a 6 mesiacov, mu viedenský súd určil termín podmieneného prepustenia na 26. februára 2016. Predmetné obdobie mu však krajský súd do výkonu trestu z neznámych dôvodov nezapočítal. Nakoľko vo výkone trestu je nepretržite viac ako 66 mesiacov, poukazujúc na § 7b ods. 2 Tr. zák. dospel k záveru, že formálnu podmienku pre podmienené prepustenie spĺňa. Vo vzťahu k materiálnej podmienke uviedol, že počas výkonu trestu sa správal slušne, bol pracovne zaradený a viackrát bol aj disciplinárne odmenený (č. l. 1).

Z hodnotenia ÚVTOS Prešov vyplynulo, že o odsúdenom neevidujú (a to ani v ÚVTOS Leopoldov) žiadne negatívne poznatky. Správanie a vystupovanie bolo na požadovanej úrovni, svoje povinnosti si plnil riadne, rovnako ako aj pokyny príslušníkov. Mal vzornú pracovnú morálku, nebol disciplinárne odmenený, ani potrestaný. Do kultúrno-osvetovej činnosti sa zapájal aktívne, udržiaval kontakt so sestrou a jej manželom, navštevovala ho matka, sestra s manželom a iný rodinný známy. Resocializačná prognóza sa javí ako priaznivá, riziko sociálneho zlyhania nízke. Keďže podľa organizačno-právneho oddelenia ÚVTOS splní formálnu podmienku pre podmienené prepustenie až 29. apríla 2018, jeho prepustenie sa neodporúča (č. l. 4).

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, je oprávnený prijať všetky následné rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie vrátane podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 66 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieneného trestu odňatia slobody.

Podľa § 66 ods. 2 Tr. zák. pri rozhodovaní o podmienenom prepustení súd prihliadne aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Z vyššie citovaných ustanovení plynie, že pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je nutné, aby odsúdený kumulatívne splnil dve podmienky. Formálnu - vykonal trest v zákonom stanovenej dobe a materiálnu - plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a možno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Už vo vzťahu k formálnej podmienke sťažnostný súd konštatuje, že táto nie je splnená. Skutok, ktorý je predmetom tohto konania bol v Rakúskej republike právne kvalifikovaný ako trestný čin ťažkej lúpeže podľa § 142 ods. 1, § 143 prvá veta Trestného zákonníka Rakúskej republiky, čiastočne spáchaný v štádiu pokusu podľa § 15 Trestného zákonníka Rakúskej republiky s trestnou sadzbou 5 - 15 rokov. Na Slovensku bol (uznávacím rozsudkom) posúdený ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b/, c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. s trestnou sadzbou 7 - 12 rokov. Keďže odsúdený výkon uloženého trestu nastúpil (so započítaním väzby) 29. augusta 2014, v zmysle § 66 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. bude formálna podmienka pre podmienené prepustenie splnená po vykonaní dvoch tretín uloženého trestu, tzn. 29. apríla 2018 (k tomuto vid' uznesenie najvyššieho súdu z 8. septembra 2015, sp. zn. 2 Urtost 1/2015 zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016).

Pokiaľ ide o tvrdenia odsúdeného o porušení § 18 zákona č. 549/2011 Z. z., najvyšší súd sa s nimi nestotožnil. Ak došlo k uznaniu rozhodnutia súdu iného štátu, či už podľa Trestného poriadku alebo podľa zákona č. 549/2011 Z. z., podmienky pre podmienené prepustenie sa vždy posudzujú podľa Trestného zákona Slovenskej republiky, nie podľa práva štátu, ktorého rozhodnutie sa po jeho uznaní vykonáva. Z tohto dôvodu nie je relevantné, v ktorom momente by odsúdený v Rakúsku splnil formálnu podmienku pre podmienené prepustenie. Formulovaný záver pritom nijako nepopiera zásadu zákazu zhoršenia postavenia odsúdeného (bližšie vid' uznesenie najvyššieho súdu zo 7. apríla 2016, sp. zn. 5 Urtost 2/2016 zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 5/2017).

K odlišnému záveru nemožno dospieť ani s poukazom na tú skutočnosť, že výkonu trestu odňatia slobody v tejto trestnej veci (v Rakúsku, resp. na Slovensku) predchádzal výkon trestu v inej trestnej veci v Českej republike. Je tomu tak preto, že rozsudok Okresného súdu v Uherskom Hradišti nebol na území Slovenskej republiky uznaný a v čase podania návrhu na uznanie rakúskeho rozsudku bol tento trest už vykonaný. Pokiaľ ide o aplikáciu § 7b ods. 2 Tr. zák., predmetné ustanovenie sa týka zohľadňovania odsúdení (právoplatných odsudzujúcich rozhodnutí) a nie aj zohľadňovania výkonu trestu odňatia slobody. Odsúdenie súdom iného členského štátu EÚ možno na účely § 7b ods. 2 Tr. zák. hodnotiť len ako existenciu takej právne významnej skutočnosti, s ktorou Trestný zákon spája hmotnoprávne účinky spojené s opakovaným páchaním trestnej činnosti, t. j. s recidívou (vid' uznesenie najvyššieho súdu zo 14. decembra 2017, sp. zn. 5 Urtost 5/2017).

Na podklade vyššie formulovaných úvah dospel najvyšší súd k záveru, že sťažnosť odsúdeného M. H. bola nedôvodná, a preto ju podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.